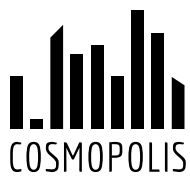

P
rekliata

STACEY HALLS

Prekliata

STACEY HALLS

STACEY HALLS
Prekliata

Vydala GRADA Slovakia s.r.o., pod značkou Cosmopolis
Moskovská 29, 811 08 Bratislava 1
www.grada.sk
Tel.: +421 2 556 451 89
ako svoju 123. publikáciu

Z anglického originálu *The Familiars*, vydaného vydavateľstvom Zaffre, an imprint of Bonnier Books UK, Londýn v roku 2018, do slovenčiny preložila Anna Chelemendiková.

Jazyková redakcia Anetta Letková
Grafická úprava a sadzba Zuzana Ondrovičová
Zodpovedná redaktorka Adela Orémusová

Vydanie 1., 2022
Počet strán 352
Tlač TISKCENTRUM s. r. o.

The Familiars
Copyright © 2018 by Stacey Halls
All rights reserved.
Jacket design by Alexandra Allden
Jacket illustration © Lucy Rose Cartwright
Map copyright © Sally Taylor 2018

Slovak edition © GRADA Slovakia s.r.o., 2022
Translation © Anna Chelemendiková, 2022

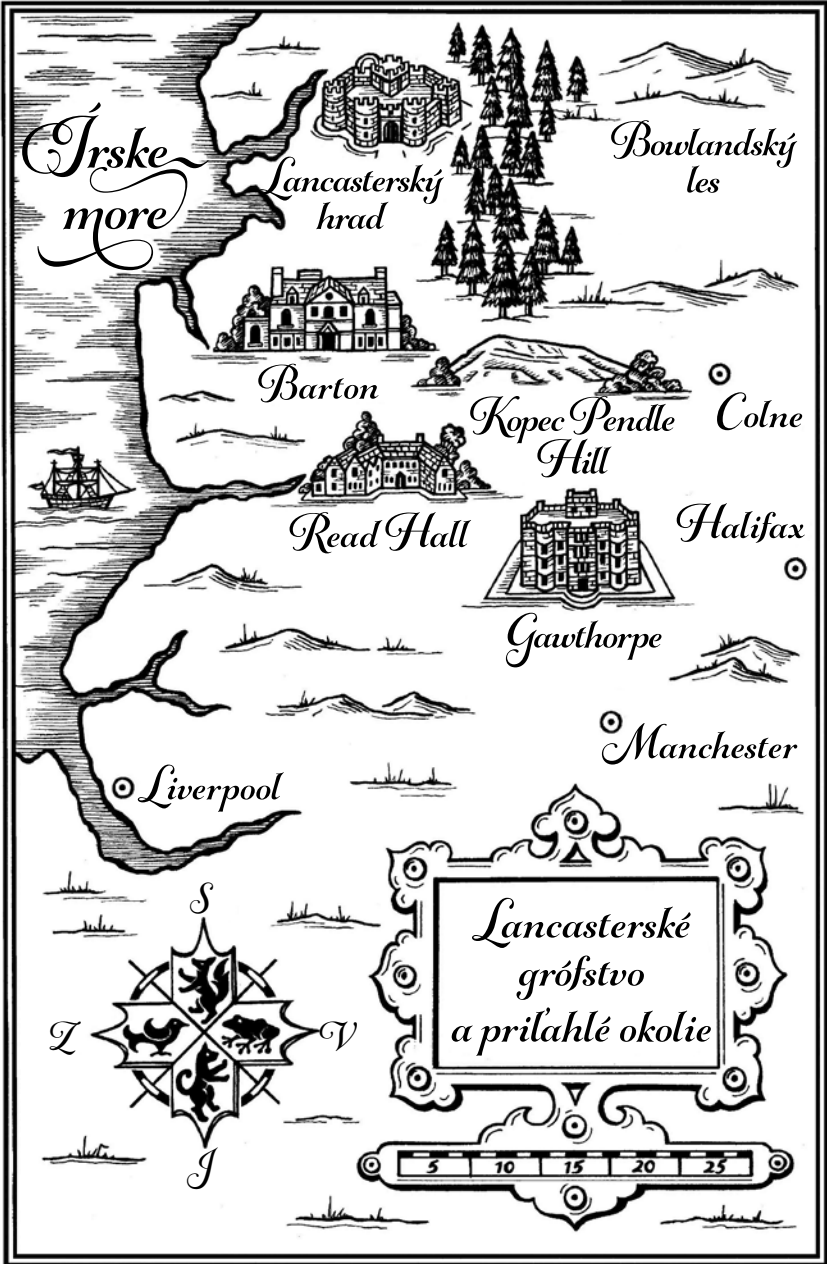
Upozornenie pre čitateľov a používateľov tejto knihy

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto tlačenej či elektronickej knihy nesmie byť reprodukováaná a šírená v papierovej, elektronickej či inej podobe bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa. Neoprávnené použitie tejto knihy bude trestne stíhané.

ISBN 978-80-8090-350-3 (ePub)
ISBN 978-80-8090-349-7 (pdf)
ISBN 978-80-8090-348-0 (print)

VENUJEM MÔJMU MANŽELOVI

PRVÁ ČASŤ

GRÓFSTVO LANCASTER (DNES LANCASHIRE),
ZAČIATOK APRÍLA 1612

Vždy dobro v srdci maj, inak nevydržia dlho pod твоjím velením,
lež donútia Ťa, aby si ich nasledoval.

The Book of Falconry or Hawking
(Kniha o sokolníctve alebo jastrabníctve),
George Turberville, 1543 – 1597

Rozvážnosť a spravodlivosť
Motto rodiny Shuttleworthovcov

1. KAPITOLA

Vzala som list a odišla z domu, pretože som nevedela, čo mám robiť. Tráva bola nasiaknutá neskorou rannou rosou, ktorá zmáčala moje obľúbené ružové hodvábné črievičky, pretože som si v tom zhone zabudla obuť dreváky. Nezastavila som sa však, kým som neprišla k stromom, od ktorých bolo vidieť na trávnik na dvore pred domom. Rozložila som list, ktorý som zvierala v ruke, aby som sa uistila, že to nie je iba výplod mojej fantázie, že som len nezadriemala na stoličke a celé sa mi to nesnívalo.

Bolo chladné hmlisté ráno, od kopca Pendle Hill fúkal ľadový vietor, a hoci som mala v hlave zmätok, nezabudla som si vziať plášť z jeho obvyklého miesta na okraji šatníka. Letmo som pohľadila Pucka a s potešením som zistila, že sa mi netrasú ruky. Neplakala som ani som neomdlela. Vlastne som neurobila nič, len som poskladala prečítaný list do jeho pôvodného tvaru a potichu som zostúpila po schodoch. Nikto si ma nevšimol a jediný sluha, ktorého som zbadala, bol James sediaci za stolom vo svojej pracovni. Napadlo mi, či aj on čítal ten list, pretože komorník často otvára

súkromnú korešpondenciu svojho pána, no rýchlo som tú myšlienku zavrhla a odišla som hlavným vchodom.

Mraky mali farbu cínového džbána, ktorý vyzeral, že sa každú chvíľu prevrhne, a tak som sa ponáhľala cez trávnik k lesu. Bola som si vedomá toho, že v čiernom plášti budem priťahovať pohľady zvedavých očí našich sluhov na poliach, ale potrebovala som premýšľať. V tejto časti Lancashiru bola zem zelená a vlhká a obloha široká a sivá. Tu a tam sa mihla červená srst' jeleňa či modrý krk bažanta, ak na nich oko človeka dokázalo zaostriť skôr, než zmizli.

Skôr než som dorazila k stromom, ktoré mi poskytlí úkryt, opäť sa ozvala nevoľnosť. Odtiahla som si okraj sukne z miesta, kde následne dopadli na zem zvratky, a vreckovkou som si utrela ústa. Na Richardovo naliehanie ženy začali kropiť vreckovky ružovou vodou. Zavrela som oči, zhlboka sa nadýchla, a keď som ich otvorila, cítila som sa o niečo lepšie. Stromy sa chveli, vtáky veselo spievali a ja som pokračovala hlbšie do lesa, kde mi ani nie po minúte Gawthorpe úplne zmizol z dohľadu. Dom bol v týchto končinách nápadný, rovnako ako ja, pretože bol postavený z teplého zlatého kameňa a stál na čistinke. Zatiaľ čo dom človeka pred lesom neskrýje, pretože sa zdá, že sa neustále približuje a je ho vidieť z každého okna, les dokáže ukryť pred človekom Gawthorpe. Niekedy to vyzeralo, akoby spolu hrali akúsi hru.

Vybrala som list, znova ho rozložila, narovнала som ohyby spôsobené silným zvieraním v mojej malej pästi a našla som odsek, z ktorého sa mi zatočila hlava:

Určite si dobre uvedomujete skutočnú povahu nebezpečenstva, v ktorom sa vaša manželka nachádza, a preto vám musím s najväčšou lútosťou oznámiť môj fundovaný názor lekára a odborníka na pôrodné záležitosti: po mojej poslednej návšteve

v piatok minulý týždeň som dospel k polutovaniashodnému záveru, že nemôže a nemala by mať deti. Je nesmierne dôležité, aby ste si uvedomili, že ak podstúpi ďalší pôrod, neprežije ho a jej pozemský život sa skončí.

Teraz, keď na mňa už nedovideli a mala som súkromie, som konečne mohla dať priechod svojim emóciám. Srdce mi zúrivo bilo a líca horeli. Nasledovala ďalšia vlna nevoľnosti a takmer som sa dusila, keď ma zvratky páľili na jazyku.

Nevoľnosť prichádzala ráno, napoludnie aj večer a obracala ma naruby. V najhorších prípadoch to bolo štyridsaťkrát denne – ak iba dvakrát, bola som spokojná. Žilky na tvári mi popraskali a zanechali jemné karmínové kruhy okolo očí, ktorých bielka sa sfarbili do démonickéj červenej. Tá odporná pachuť sa mi držala na jazyku celé hodiny, bola dusivá a ostrá ako čepeľ noža. Nemohla som prehltnúť jedlo. Nemala som naň ani chuť, čo veľmi mrzelo kuchárku. Dokonca aj môj obľúbený marcipán ležal v špajze v celých, nerozrezaných plátoch a na moje škatuľky s cukrovinkami z Londýna sadal prach.

Moje predchádzajúce tri tehotenstvá nesprevádzala toľká nevoľnosť. Tentoraz som mala pocit, akoby sa dieťa, ktoré vo mne rástlo, snažilo dostať von cez moje hrdlo namiesto tradičnej cesty, ktorou sa vydali tie predchádzajúce ohlasujúce svoj predčasný príchod na svet prúdom červenej rieky stekajúcej po mojich stehnách. Ich bezvládne siluety vyzerali groteskne. Sledovala som, ako ich balia do plátna ako čerstvé bochníky chleba.

„Nepožil si na tomto svete dlho, úbohý drobček,“ vyslovila posledná pôrodná babica, keď si utierala moju krv zo svojich mäsiarskych rúk.

Štyri roky manželstva, tri pôrody, a stále žiadny dedič, ktorého by som mohla uložiť do dubovej kolísky, ktorú moja matka

venovala ako dar k svadbe s Richardom. Videla som, ako sa na mňa teraz pozerá – akoby som všetkých sklamala.

Napriek tomu som nechápala, ako sa Richard mohol pred Vianocami prizerať, ako tučniam ani moriak, hoci poznal lekárov názor. List bol schovaný medzi papiermi o mojich troch pôrodoch, takže ho mohol prehliadnuť. Urobil by napokon lepšie, keby mi ho zatajil? Zrazu som mala pocit, že slová vyskakujú zo stránky a ovíjajú sa mi okolo krku. A napísal ich muž, ktorého meno som nepoznala. Bola som taká utrápená bolesťou, keď ma navštívil, že som si o ňom nevedela vybaviť ani jeden detail: ani jeho dotyk, ani jeho hlas, ani to, či bol prívetivý.

Ani vtedy som sa nezastavila, aby som si vydýchla, a moje črievičky boli už naozaj zničené, úplne nasiaknuté zelenakavým blatom. Jedna v ňom uviazla, vyzula sa a moja noha dopadla na mokrú zem len v pančuche, čo bola pre mňa posledná bodka. List som oboma rukami stlačila do kľbka, odhodila ho s najväčšou možnou silou a vychutnala si prchavý okamih uspokojenia, keď sa odrazil od stromu o pár metrov ďalej.

Keby som to neurobila, asi by som si nevšimla králičiu labku, ktorá ležala kúsok od miesta, kde dopadol list, ani králika, ktorému patrila – alebo aspoň to, čo z neho zostalo; roztrhaná spleť srsti a krvi, za ktorou ležala ďalšia a ďalšia. Mala som vo zvyku poľovať na králiky, no tieto nezabil jastrab alebo sokol, ktorý by ich usmrtil rýchlo a čisto a potom by sa vrátil k svojmu pánovi. Vtom som zbadala niečo iné: lem hnedej sukne, ktorý sa otieral o zem, ohnuté kolená a nad nimi telo a hlavu v bielom čepci. Niekoľko metrov odo mňa kľáčala mladá žena a pozorne ma sledovala. Celé jej telo bolo v strehu, napäté ako zviera. V po domácky upletenej vlnenej halene vyzerala ošumelo a nemala na sebe zásteru, preto som si ju medzi všetkou tou zelenou a hnedou predtým nevšimla. Spod

čepca sa jej vinuli vlasy farby ľanu. Mala dlhú a úzku tvár, veľké oči, ktorých nezvyčajná farba žiarila už z diaľky: mali odtieň teplej zlatej, ako nové mince. V jej pohľade bolo niečo veľmi bystré, takmer mužské, a hoci sa krčila pri zemi a ja som stála, na chvíľu som sa zľakla, akoby som to bola ja, kto bol prichytený pri čine.

V rukách sa jej hompáľal ďalší králik. Jedno nehybné oko sa pozeralo na mňa. Kožušina zvierata bola zafarbená načerveno. Na zemi vedľa sukne ženy ležalo otvorené, nahrubo utkané vreco. Vstala. Vánok rozšuchotal lístie a trávku okolo nás, no ona zostala úplne nehybná, s nečitateľným výrazom na tvári. Len to mŕtve zviera sa pohlo a mierne sa zakývalo.

„Kto ste?“ opýtala som sa. „Čo tu robíte?“

Začala strkať malé telička do vreca. Môj pokrčený list jasne žiaril uprostred tej spúšte a ona sa zarazila, keď ho zbadala. Jej dlhé prsty, špinavé od krvi, sa ho zdráhali zdvihnúť.

„Dajte mi to!“ skríkla som na ňu.

Zdvihla ho z miesta, kde stála, natiahla ruku a ja som jej ho po niekoľkých rýchlych a dlhých krokoch vytrhla. Tie oči zlatej farby ma ani na chvíľu neprestali sledovať a mne preblesklo myslou, že cudzí človek sa na mňa ešte nikdy nedíval tak uprene. Uvedomila som si, aký dojem som v nej asi vyvolala: žiadne topánky na von a črievička pohodená v blate. Určite som mala líca začervenané od vracania a biela očí červené. Z horkosti, ktorú som cítila v ústach, mi zhorkol aj jazyk.

„Ako sa voláte?“

Mlčala.

„Ste žobráčka?“

Pokrútila hlavou.

„Toto je moja pôda. Chytali ste králiky na mojom pozemku?“

„Na *vašom* pozemku?“

Jej hlas preťal zvláštnosť celej tej situácie ako kamienok hodný do vody. Bola len obyčajným dedinským dievčaťom.

„Som Fleetwood Shuttleworthová, pani domu z panstva Gawthorpe Hall. Toto je pozemok môjho manžela; ak ste z Padihamu, tak to viete.“

„Nie som,“ odvetila stručne.

„Viete, aký je trest za pytliactvo na cudzom pozemku?“

Pozrela sa na môj hrubý čierny plášť a medené taftové šaty, ktoré z neho vykúkali. Bola som si vedomá toho, že moja pleť pôsobila mdlá, čierne vlasy spôsobovali, že som vyzerala nezdravo, a posledné, čo som chcela, bolo, aby mi to pripomínala akási cudzia ženská. Pomyslela som si, že som mladšia ako ona, no jej vek som nedokázala odhadnúť. Videlo sa mi, že jej špinavé šaty neboli už celé mesiace vyčistené kefou ani vyvetrané a jej čepiec mal farbu ovčej vlny. Potom som sa na ňu zadívala a naše oči sa stretli. Jej pohľad bol pevný a hrdý. Zamračila som sa a zdvihla hlavu. Pri výške sto päťdesiat centimetrov bol každý, koho som stretla, vyšší ako ja, no ja som sa nedala len tak ľahko zastrašiť.

„Môj muž by vám zviazal ruky a odvliekol by vás na súd,“ vyslovila som a cítila sa odvážnejšia, než som v skutočnosti bola. Keďže nepovedala na to vôbec nič a jedinou odpoveďou mi bolo trepotanie konárov a šušťanie stromov, opýtala som sa znova: „Ste zobračka?“

„Nie som.“ Natiahla ruku s vrecom. „Vezmite si ich. Nevedela som, že som na vašom pozemku.“

Bola to zvláštna odpoveď a ja som premýšľala, čo poviem Richardovi. Potom som si spomenula na list, ktorý som držala v ruke. Pevne som ho zovrela.

„Čím ste ich zabili?“

Odfrkla: „Ja som ich nezabila. Boli zabité.“

PREKLIATA

„Rozprávate tak zvláštne. Ako sa voláte?“

Sotva som stihla vysloviť tú otázku, rýchlo sa otočila, zanechajúc za sebou len zlatohnedý záblesk, a utekala preč pomedzi stromy. Biely čepiec poletoval medzi ich kmeňmi a vrece jej narážalo do sukne. Jej nohy boli rýchle a obratné, takmer ako nohy zvieräta, a ona sa nimi odrážala od zeme, až kým ju celú nepohltil les.

2. KAPITOLA

Richarda všade predchádzal zvuk jeho opasku. Práve vďaka tomu sa zrejme cítil mocný – ľudia počuli jeho peniaze skôr, ako ich uvideli. Hneď ako som začula to známe rinčanie a dupot jeho kožených čižiem na schodoch, zhlboka som sa nadýchla a zmietla si z pláštá imaginárne zrnká prachu. Keď vošiel do miestnosti, vstala som. Bol celý rozžiarený a povzbudený úspechom svojej obchodnej cesty do Manchestru. Jeho zlatá náušnica odrážala svetlo a sivé oči sa mu leskli.

„Fleetwood,“ pozdravil ma a chytil mi hlavu do dlaní.

Zahryzla som si do pery na mieste, kde ma pobozkal. Mohla som sa spoľahnúť na svoj hlas, že nezlyhá, keď prehovorím? Boli sme v šatníku, vedel, že ma tam nájde. Hoci pred nami v Gawthorpe nikto nebýval, bola to jediná izba, ktorú som považovala za svoju. Zdalo sa mi mimoriadne moderné, že Richardov strýko, ktorý tento dom navrhol, nezabudol na šatník, hoci sám nemal manželku. Ak by domy navrhovali ženy, šatníky by boli, samozrejme, rovnako dôležité ako kuchyne. Keďže som prišla z domu zo

sivých kameňov pod sivou oblohou do Gawthorpe, ktorého steny hýrili teplými farbami a pôsobili dojmom, akoby na ne neustále dopadalo vychádzajúce slnko, s tromi poschodiami lesklých okien žiariacich ako korunovačné klenoty a s vežou uprostred, cítila som sa skôr ako princezná než ako pani domu. Richard ma viedol labyrintom izieb a zo všetkých tých čerstvých omietok, žiarivých stien a malých chodieb plných maliarov, sluhov a tesárov sa mi *točila hlava*. Zvyčajne som zostávala na poschodí a schovávala sa, aby som nikomu neprekážala. Keby som mala v náručí bábätko alebo dieťa, ktoré by som mohla vziať dole na raňajky, možno by som sa cítila inak, no keďže som ho nemala, zdržiavala som sa vo svojej izbe a v šatníku, odkiaľ bol krásny výhľad na rýchlo tečúcu rieku Calder a vrch Pendle Hill.

„Zase sa rozprávaš so svojimi šatami?“ opýtal sa.

„Sú to moji stáli spoločníci.“

Puck, môj obrovský francúzsky mastif, sa zdvihol z tureckého koberca, natiahol sa, zívól a ukázal takú veľkú čelusť, že by sa mi do nej zmestila hlava.

„Ty hrôzostrašná šelma,“ oslovil ho Richard a chystal sa kľaknúť si k psovi. „Čoskoro už nebudeš jediným stredobodom našej pozornosti. Budeš sa musieť o ňu podeliť.“ Vzdychol si a kľakol si, vyčerpaný dlhou jazdou. „Máš sa dobre? Oddýchla si si?“

Prikývla som a zastrčila si pod čepiec uvoľnený pramienok vlasov. V poslednom čase mi vlasy pri česaní vypadávali v hustých čiernych chumáčoch.

„Vyzeráš ustarostene. Nemala si... Nie si...“

„Som v poriadku.“

List. Opýtaj sa ho na ten list. Slová som už mala pripravené v hrdle ako šíp na napnutom luku, no na jeho vľúdnej tvári sa zračila len úľava. Príliš dlho som sa mu dívala do očí a prepásla

som príležitosť položiť mu tú otázku, pretiekla mi pomedzi prsty ako piesok.

„V Manchestri všetko prebehlo dobre. James si myslí, že by mal chodiť na tieto cesty so mnou, ale ja to zvládam rovnako dobre aj sám. Asi ho rozčuľuje, že si zabúdam zapisovať účty; už som mu povedal, že je jedno, či ich nosím v hlave, alebo v kabáte.“ Odmlčal sa a nevsím si Pucka, ktorý ho oňuchával. „Dnes si nejaká tichá.“

„Richard, dnes som si prečítala list od pôrodnej babice. A od lekára, ktorý bol pri mojom poslednom pôrode.“

„To mi niečo pripomína.“

Siahol hlboko do svojho smaragdovozeleného zamatového dubletu a na tvári sa mu objavilo detské nadšenie. Počkala som, a keď vytiahol ruku, vložil mi do dlane zvláštny predmet. Bol to malý strieborný meč, dlhý ako nožík na listy, s lesklou zlatou rukoväťou.

Jeho koniec bol však tupý a na malých háčikoch okolo neho viseli drobné guľôčky. Otočila som ho v dlani a predmet vydal príjemný zvonivý zvuk.

„Je to hrkálka,“ vyslovil celý rozžiarený a zatriasol ňou tak, že zacvendžala ako uháňajúci kôň. „Aha, sú tam zvončeky. Je pre nášho syna.“

Ani sa nesnažil zakryť túžbu v hlase. Spomenula som si na zásuvku v jednej zo spální, ktorú som zamykala. Vnútri bol tucet vecí, ktoré nakúpil – hodvábná peňaženka s našimi iniciálami, koník zo slonoviny, ktorý sa zmestil do dlane. V dlhej galérii sa nachádzalo brnenie kúpené na počesť môjho prvýkrát rastúceho brucha. Jeho viera v naše potomstvo bola jasná a silná ako prúd rieky aj vtedy, keď práve obchodoval s vlnou v Prestone a stretol obchodníka s miniatúrnymi zvieratkami alebo keď bol u nášho krajčírca a videl zvitok hodvábu rovnakej farby ako perla z ustrice.